

DOODSTIL

Eerste druk juli 2015
Tweede druk september 2015
Derde druk november 2021
Vierde druk mei 2023

© Lydia Albadoro
© 2023 Kabook Publishing
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Omslagbeeld: iStockphoto
Foto auteur: Kees Rutgers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabookuitgevers.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

LYDIA ALBADORO

DOODSTIL

Opgedragen aan Margriet Zoelman.

"Ik kan niet het feit veranderen dat mijn schilderijen niet verkopen. Maar de tijd zal komen dat mensen zullen erkennen dat zij meer waard zijn dan de waarde van de verf die ik heb gebruikt in het schilderij."

-Vincent van Gogh-

1

MADELEINE BLEYLAND

Invidia

Daar stond ik dan, met mijn handen voor mijn mond geslagen, vlak voor de balie van de klantenservice van een megastore. Het zweet gutste van mijn voorhoofd en even dacht ik dat ik flauw zou vallen van alle opwinding. Overal lag glas, en ik kon niet geloven dat ik het was geweest die deze ravage zojuist had aangericht. Bijna zou ik de schuld willen geven aan de hittegolf die het hele land had getroffen. In ieder geval had dat er vast mee te maken. Dan die stomme airco! Het ellendige ding was pas een week in huis, en op de heetste dag van het jaar begaf dat rotting het. Zou niet iedereen gefrustreerd raken, dat juist van alle dagen dit nu precies gebeurde op een dag dat je hunkerde naar verkoeling? Daarom stond ik hier, met gebalde vuisten van irritatie, bij de toonbank, wachtend op een reactie.

Nog geen paar seconden daarvoor had het zich allemaal afgespeeld, als in een slechte film. De onvriendelijk uitziende persoon van de klanteninformatiebalie kon mij alleen het geld teruggeven. Zelfs mijn cursus Anger management had wat zich ging voltrekken niet kunnen voorkomen.

‘Mevrouw, we hebben ze niet meer. Alleen nog de combisystemen, maar die wilt u niet!’

Ja, hè hè, die was ook tien keer duurder. Lenny had ook geen last van de warmte en de frustratie. Lenny van de informatiebalie stond met zijn achterovergekamde haren onder de koeling van de megastore. Nee, ik ga geen namen noemen, maar misschien denkt u nu aan een kleinere winkel, maar deze was enorm. Zo’n winkel waar je alles, maar dan ook echt alles kunt krijgen waar een stekker aan zit, behalve

een betaalbare airco! Ik keek Lenny nog eens aan en trok mijn wenkbrauw omhoog in de hoop meer indruk op hem te maken. Het was mijn, voor de spiegel geoefende blik. Zijn naam had ik van de button op zijn rode bedrijfskleding afgelezen. Pronkend stond hij daar, met zijn borst vooruit, alsof het een eer was hier te werken. Zo stond hij voor me: Lenny het haantje, met zijn kippenborst vooruit. Ondanks het feit dat het binnen in de megastore aanzienlijk koeler was dan buiten, voelde ik de warmte door mijn aderen vloeien, mijn bloed kookte. Was dat van frustratie en toenemende boosheid? Ik weet het niet precies meer. Wat ik mij herinner is dat alles wat zich zou gaan afspelen zich voltrok in een surrealistische waas. Een persoon die achter mij in de rij stond begon verveeld te kuchen, alsof hij wilde zeggen: Schiet op trut, je ziet toch de wachtrij. Zout op met je tyfus low budget airco. Lenny merkte het waarschijnlijk ook op want zijn stem klonk geïrriteerd.

‘Mevrouw, ik kan u niet helpen, wilt u uw geld terug of niet?’ Het klonk als een dreigement, alsof het een gunst was mijn eigen geld terug te krijgen. Even staarde ik hem wezenloos aan. Ik dwaalde af naar de frustratie van eerder: hoe ik het ding had vervoerd in mijn Mini zonder airco. Daarna het akkefietje tijdens het parkeren, waarbij ik per ongeluk een portier raakte, waardoor ik zo snel mogelijk een nieuwe parkeerplek moest zoeken. Na heel wat moeite stond ik dus hier, bij Lenny, en dat had ik me toch echt anders voorgesteld.

‘Hallo? Mevrouw! Stapt u uit de rij, en maak ruimte alstublieft. Er zijn meer klanten vandaag,’ zei Lenny.

Toen gebeurde het, er knapte iets. In een vlag, want zo ging het, pakte ik de airco en met een bovennatuurlijke kracht smeed ik het ding over de toonbank. Woesszz...

Ik wist eigenlijk niet eens dat ik zoveel kracht in mijn armen had, want het ding leek dwars door de achterste panelen heen te vliegen. Met een enorm kabaal kwam de spiegelende stelling naar beneden, met daarop de digitale camcorders, fotocamera's, mobiele telefoons en god weet wat. Het kwam allemaal naar beneden en ik kon alleen maar mijn handen voor mijn mond slaan. Had ik dat gedaan? spookte het door mijn hoofd. Dat kon toch niet! De mensen achter me lieten hun ongenoegen blijken, ze mompelden iets en Lenny keek me lijkbleek aan. Hij was zo bleek geworden dat zelfs zijn eerdere rode vlekken verdwenen leken te zijn. Heel even gebeurde er niets en had ik er misschien mee weg kunnen komen, als ik me had omgedraaid en weggerend was. Maar dat deed ik niet. Toen zag ik vanuit de linkerkant twee bewakers mijn kant op komen rennen. Ze grepen me stevig vast en namen me mee naar een klein kamertje. Een van de bullebakken belde de politie, en zo is het eigenlijk gekomen...

Ja, ik zou me moeten schamen, maar het lukte niet. In plaats daarvan voelde ik euforie. De boosheid was weg. Eigenlijk voelde ik me geweldig, en Lenny had zo onnozel staan kijken. Nou, deze mevrouw liet zich niet zomaar afschepen. Nee, zeker niet, en nu wist Lenny dat ook!

'Madeleine Bleyland,' zei ik braaf tijdens het politieverhoor. Ergens vond ik het spannend. Misschien zocht ik overeenkomsten met de politieserie waar ik wekelijks naar keek. Het viel me vrijwel meteen op dat het er hier heel anders aan toeging. Waar waren de mooie mensen, strak in het pak? De man die mij had afgevoerd, was helemaal niet knap en zat zeker niet strak in het pak. Eerder blubberig, een soort van blauwe plumpudding. Hij keek nors en af en toe trok hij zijn lip op, waardoor ik zijn onverzorgde tanden zag. Zag ik nu gele tanden met bruine hoekjes? Ik zuchtte en

draaide mijn hoofd weg. Het enige aangename in dit kantoor was de werkende airco. Heerlijk!

‘Mevrouw Bleyland, kent u de procedure?’

Tegenover me aan de verhoortafel nam nu een andere agent plaats. Hij was zeker een jaar of vijftig. Ik nam hem goed in me op. Hij had dikke vingers die hij in elkaar vouwde terwijl hij me strak aankeek.

‘Nou, nee,’ antwoordde ik. ‘Waarom zou ik de procedure kennen? Voor mij is dit de eerste keer.’

‘Ah,’ snoof de man gewichtig. ‘Een ongelukkig gevalletje.’

Noemde hij mij nu een gevalletje? Ik ademde diep in en telde tot tien in mijn hoofd. Kom op Maddy, dat heb je vast niet goed gehoord. Je bent gewoon in de war. Ja, dat was het! Ik was vandaag gewoon een beetje in de war.

‘Wij maken een proces-verbaal op, aangezien u een overtreding heeft begaan, namelijk vandalisme. Daarbij noteer ik uw gegevens en daarna kunt u gaan, in afwachting van de vordering, maar daar gaan wij niet over.’

‘Dan bent u alleen maar een noteerder,’ floepte ik eruit.

‘Hm,’ bromde de man afkeurend. ‘Voordat we beginnen willen we u erop attenderen dat wij gebruik maken van opnameapparatuur.’

‘Ja,’ zei ik braaf. Want wat had ik anders kunnen zeggen. Nee, dat is niet goed want dat gaat tegen mijn principes in? Het was een beetje te laat voor principes. Vandaar dat ik alleen maar “ja” zei.

‘Naam?’

‘Heb ik hem al gegeven,’ en ik wees naar de dikke man die achter een bureau was gaan zitten en druk op de computer aan het typen was. Vreemd, ik was nog niet eens begonnen en hij typte er al op los. Wat zou hij noteren? Mijn gewicht? Of dat ik ongeduldig werd?

‘Uw volledige naam graag!’ sommeerde de agent.

‘Madeleine Bleyland. Met e en Griekse y,’ zei ik braaf.

‘Adres?’

‘Oostburgwal 21, drie hoog in Arnhem.’

‘Geboortedatum?’

Vroeg hij mij dat nou echt? Ik twijfelde maar zei langzaam en zo zacht mogelijk: ‘30 april 1981.’

‘Waar kunnen we u bereiken?’

Nou, dat had ik liever niet. Waarom zouden ze mij moeten bereiken? Want ik was nu toch al hier? Toch liet ik hem niets blijken en ik noemde langzaam de nummers op van mijn vaste telefoon en daarna zelfs van mijn iPhone. Waarom ik dat deed weet ik nu eigenlijk nog steeds niet. Het floepte er zomaar uit. Daarna volgde er een reeks vragen over het voorval. Alles wilde hij weten en uiteindelijk mocht ik zelfs mijn eigen frustratie uiten. Vanaf het moment dat Lenny me af probeerde te schepen, tot het moment waarbij alles zich in een waas af leek te spelen. Af en toe zag ik een blik van herkenning, hij knikte zowaar. Al knikkende begon ik de politiemans steeds aardiger te vinden en mijn verhaal van frustratie werd steeds langer. Alsof ik wilde weten hoeveel knikken hij me zou geven. Toen was het klaar, en zo stond ik drie kwartier later in de gang, vrij om te gaan.

‘U hoort er nog van,’ galmde het in mijn hoofd. Natuurlijk zou ik er nog van horen. Was het niet van het Openbaar Ministerie dan wel van dat nare stemmetje in mijn hoofd dat de hele scene steeds herhaalde. Nors liep ik de gang door, richting de met glas beveiligde ontvangstbalie, en sloeg toen af naar de uitgang. De schuifdeuren gleden van elkaar en een warme vlag kwam me tegemoet. Wat was het toch vies benauwd. Op het moment dat ik in gedachten naar buiten wilde lopen botste er iemand hard tegen mij op. En ik weet niet of het de warmte was of het gebrek aan een goed ontbijt, mijn te lage bloedsuikerspiegel of de spanning van

die dag. Door de klap die ik daar maakte verloor ik mijn evenwicht. Het duizelde voor mijn ogen toen ik achteroverviel. Wat ik me daarna herinnerde was dat mijn hoofd de vloer raakte, en het doffe geluid dat dit maakte. Mijn laatste gedachte was: die schuifdeuren gaan pijn doen...

Hoe lang ik daar op de vloer had gelegen weet ik niet. Het besef van tijd was verdwenen. Wel weet ik dat ik bijkwam in een kamertje waar het een stuk gezelliger was. Meteen toen ik mijn ogen opende voelde ik een pijnlijke steek links van mijn slaap. Het was alsof iemand er een breinaald in had gestoken. Blijkbaar lag ik op een harde bank. Voor mijn neus zat iemand voorover gehurkt. Hoezeer ik ook met mijn ogen kneep, ik bleef wazig zien. Mijn zicht is weg, klonk het panisch in mijn hoofd. Toen ik in mijn ogen wreef ging het wel iets beter. Alles werd scherper. De man die voor de bank naar me toe gehurkt zat was een stuk jonger dan zijn collega's. Hij lachte zijn witte tanden bloot, keek me onderzoekend aan en schudde toen zijn hoofd, waardoor er een donkere lok voor zijn ogen viel.

‘Het is niet echt je dag,’ zei hij vriendelijk.

Ik lachte schaapachtig en probeerde recht overeind te komen, maar staakte de poging toen ik merkte dat alles ging duizelen.

‘Hans, onze EHBO’er zegt dat het niet echt erg is. De val op je hoofd is gebroken door een mat. Toch kan het zijn dat je een lichte hersenschudding hebt. Daarom houden we je even in de gaten. Hier, neem wat water. Hans had het ook over warmte en hydratatie. Je moet wat drinken.’

Voorzichtig nam ik het plastic bekertje aan dat hij vasthield. Door het plastic heen voelde ik het ijskoude water. Opnieuw probeerde ik overeind te komen en deze keer ging het beter. Met kleine slokken dronk ik van het water. De jonge agent bleef me aanstaren en toen ik het bekertje leeg had, gaf hij me een zakje M&M's.

‘Hier, omdat ik je omver liep. Sorry daarvoor!’

‘Het geeft niet,’ bazelde ik verward.

Wat zei ik nou eigenlijk, natuurlijk gaf het wel. Deze politieman had me omver gelopen, onder de voet gelopen, en afgevoerd naar een kamertje waar hij me in de gaten hield. Misschien zag hij mijn frons want hij stak beleefd zijn hand naar me uit.

‘Nick Simons,’ sprak hij zelfverzekerd.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken en ik moest me inhouden om geen flauwe grap te maken. In plaats daarvan stak ik mijn hand uit en noemde mijn naam voor de derde keer die dag.

Er kwam een grote krul over het vel papier en meteen daarna draaide ik het proefwerkje onder aan de stapel. “Jasper” stond er boven in de rechterhoek geschreven, letters die met een bibberhand geschreven leken te zijn. Jasper was een spitsig jongetje, erg klein in verhouding met de andere kinderen in mijn klas. Een zucht kon ik niet onderdrukken toen ik het blaadje doornam, en streepjes zette onder de woorden: muur, geur en geit. Want hoezeer ik mijn best ook deed, ik kon het Jasper niet aan zijn verstand brengen dat hij geit met ei moest schrijven en niet met ij, dat geur geen guur is en muur geen meur. Weer een zucht toen ik het blaadje verder doornam, wat moest ik daar toch mee aan? Ergens, ja, ergens was er medelijden, toch kon ik mijn ongeduld niet ontkennen. Dat liet ik Jasper niet blijken, natuurlijk niet. Om heel eerlijk te zijn vond ik Jasper stiekem een beetje suf, en zijn moeder ook. In zijn geval was de appel niet ver van de boom gevallen, en dat gold eigenlijk voor alle andere leerlingen. Dat bleek elke keer weer tijdens de halfjaarlijkse tienminutengesprekken. Het was iedere keer weer duidelijk hoezeer de ouders de verouderde versies waren van mijn

leerlingen. Want je had ze er tussen zitten! De roddeltantes, de ordies, de arroganten, de theemutsen, de hipsters en dan had je ook nog de moeder van Jasper. Dat was een slonzige vrouw en een karikatuur op zich. Ze had scheve tanden, en daar begon eigenlijk de ellende. Verder had ze lange grijze haren, waar geen model in zat, en droeg ze meestal dezelfde kleding: een lange zwarte rok, met sandalen eronder. Zelfs in de winter, maar daar deed ze dan ook nog sokken in. Stiekem moest ik om haar grinniken, maar tot nu toe kon ik het verbergen door me vriendelijk en professioneel te gedragen.

‘Maddy?’

Een vrolijk meisje stak haar hoofd om de deur van mijn lege klaslokaal. Het was de nieuwe stagiaire, een hele leuke meid. Maar eigenlijk was ik haar naam vergeten. Niet verwonderlijk want stagiaires werden hier versleten als onderbroeken. Vaak waren de stagiaires jonge meiden die allemaal dezelfde romantische droom koesterden, te worden zoals ik. Vaak geloofden ze nog dat het leuk was om les te geven aan jonge kinderen. Ondertussen had ik geleerd ze niet te ontdoen van deze illusie. Op den duur zouden ze er zelf wel achter komen wat deze baan als lerares echt inhield: vergaderingen, gesprekken met ouders, proefwerken nakijken en dat ná werktijd en allemaal vrijwillig. Het enige leuke was de compensatie in vakantiedagen, maar die had je ook echt wel nodig om bij te komen.

‘Er is iemand voor je,’ zei ze zacht, ‘een, eh, agent!’

Het kwam er nogal dramatisch uit. Meteen verschoot ik van kleur. Een agent voor mij op school? Waarom? Zo erg was het nou toch ook niet? Het incident met Lenny was ik eigenlijk alweer vergeten, want het was zeker een week geleden. Op school had ik mijn mond erover gehouden. De kinderen en zeker mijn collega’s zouden mij nooit meer serieus nemen met een strafblad. In een nare gedachte zag ik

mezelf al hongerig in de goot liggen, ontslagen op staande voet. Nooit meer naar de mondhygiëniste, borrelen met mijn vriendenclubje. Nooit meer een champagneontbijt bestellen, of Wellnessen op de Veluwe. Kortom de hel op aarde! Daarom was ik er heel discreet over geweest, over het ongelukkige gevalletje. Want dat was zoals ik het voor mezelf had genoemd.

‘Ah, oké!’ zei ik vriendelijk. ‘Zal wel over een bekeuring gaan. Laat maar binnen.’

Meteen stak er een gebruid gezicht om de deur. Zijn glimlach herkende ik uit duizenden, het was Nick, diegene die me ondersteboven had gelopen en me M&M’s had aangeboden.

‘Eh, hallo,’ zei ik. De stagiaire knikte en ik kon een zucht van opluchting niet onderdrukken toen ze wegliep.

‘Kom verder. Nick Simons was het toch?’

Hij knikte terwijl ik opstond en de schuifdeur van het lokaal achter hem sloot.

‘Ik wilde je niet blameren,’ zei Nick, die ondertussen naar de achterwand van het lokaal liep om daar de tekening van Nanet te bestuderen.

Blameren? Dat is toch geen agententaal? In al die tijd dat ik politseries op tv keek, had ik nooit een acteur over blameren gehoord. Gespannen op wat er zou komen ging ik achter hem staan en wees op een andere tekening die aan de wand hing.

‘Zo ziet Remco jullie,’ merkte ik op.

Het was een tekening van ecoline in veel blauwe tinten. In het midden stond iets afgebeeld dat op een vervormd gezicht leek, met grove streken ingekleurd. Er stond een maniakale uitdrukking om de mond heen, en het had lange tanden.

‘Ah, het is een vampier?’

‘Zoiets,’ lachte ik. ‘Het was een project van afgelopen week, over beroepen. De kinderen mochten kiezen wat ze leuk vonden. Remco wil later vampier of politie worden. Hij kon duidelijk niet kiezen.’

‘Ah, juist. Weet je? Ergens snap ik Remco wel,’ zei Nick.

‘Maar, eh,’ probeerde ik met mijn grootste glimlach. ‘Sta ik nu onder arrest?’

‘Welnee.’

‘O?’ Ik keek hem weifelend aan.

‘Ik was in de buurt. Hans, onze EHBO’er herkende je van zijn kleinzoon, die zit hier op school. Joeri Dikkers.’

‘Ja, Joeri zit in groep 2,’ zei ik.

‘Daarom wist ik waar je werkte. Gelukkig, want ik voel me nog steeds schuldig.’

‘Oh, maar dat hoeft niet hoor.’

‘Ja, toch wel. Die dag heb ik je namelijk helemaal niet mijn excuus aangeboden. Het is niet mijn gewoonte om mensen onder de voet te lopen.’ Hij glimlachte en vervolgde zijn betoog.

‘Daar dacht ik pas later aan, toen je weg was. Eerst dacht ik nog dat je aangifte had gedaan op het bureau, maar dat bleek anders te zitten.’

‘Tja,’ zei ik zacht.

‘Vreemd voor zo’n mooie dame! Eigenlijk vind ik het verhaal nogal komisch.’

‘Ik niet.’

‘Begrijpelijk, maar toch. De meeste mensen die dingen vernielen, zien er, eh, toch een stuk criminelers uit.’

Nerveus stapte ik van de ene op de andere voet en sloeg mijn armen over elkaar.

‘Het was erg warm, daarom was ik niet helemaal mezelf.’

‘Toch vind ik het grappig. Jij hebt gedaan wat we allemaal wel eens willen doen, en jij doet dat dan ook gewoon! Ze hebben geen respect meer voor de klant.’

‘Ja!’ knikte ik opgetogen. Eindelijk iemand die me begreep. ‘Ze wilden mij in de winkel afzetten door me een duurder aircó aan te smeren.’

‘Ik heb het gelezen,’ zei Nick.

‘Het ding ging te snel kapot. Volgens mij was dat gewoon met opzet.’

Nick knikte bemoedigend. ‘Wat vond je vriend er eigenlijk van?’

Ik voelde mijn wangen kleuren, was hij mij nou aan het versieren?

‘Die heb ik niet,’ zei ik en voegde er zonder pauze snel aan toe dat daar echt geen tijd voor was. Voordat ik het wist begon ik te bazelen over onmogelijke schooltijden en overwerk.

‘Je zult toch wel eens vrij zijn?’ onderbrak hij mij. ‘Je moet toch ook eten?’

Ik knikte, liep terug naar mijn bureau en begon nerveus door de stapels papieren heen te bladeren. In de hoop dat de spontaan opgekomen verlegenheid niet zichtbaar zou zijn.

‘Nou, ik moet ook eten. Waarom gaan we niet samen?’

‘Vraag je mij nou mee uit?’

‘Nou nee,’ zei Nick. ‘Gewoon wat eten. Jij moet eten, ik moet eten, dus kunnen we net zo goed samen gaan. Ik trakteer, jij mag kiezen.’

Voordat ik het wist noemde ik de naam van een brasserie niet ver uit de buurt. Ook al was ik er zelf nooit geweest, de naam van het restaurant had ik van een collega die er vol lof over gesproken had. Zelf ging ik weinig uit eten, maar het bestellen van eten was wel een van mijn specialiteiten. Alle adressen en reclamefolders waar eten binnen een half uur

geleverd kon worden had ik in bezit. Boodschappen doen en koken was niets voor mij. Vaak bestelde ik op maandagen iets bij de chinees, en dan at ik een dag later de restjes op. Woensdag pizza, donderdag Turks, en op vrijdagen was het vooral fastfood van de snackbar om de hoek. In het weekeinde wilde ik dan wel eens een boodschap doen. Maar meer dan een magnetronmaaltijd was het niet. Vaak bestelde ik het eten gewoon hier, op school. Mijn bureau was mijn tweede eettafel geworden. Meestal aan het einde van de maand, als ik weer eens alles had uitgegeven, verving ik bestellingen door stokbrood, die ik haalde bij de super om de hoek. Op droog stokbrood kun je heel goed leven, daar was ik ondertussen achter. Maar echt uit eten, dat gebeurde zelden.

‘Dan zie ik je daar om acht uur, goed? Tegen die tijd ben je vast klaar met je werk!’

Terwijl hij dat opmerkte drukte hij mij een envelop in de hand en verdween het klaslokaal uit. Sprakeloos bleef ik achter, overdonderd en met een envelop in mijn handen. Nieuwsgierig scheurde ik de bovenkant los, trok er een stapeltje papieren uit en las het door:

Politie district Arnhem

Wijkteam 1A

Pv-nr : 250038/28/5

Betreft : vandalisme Megastore te Arnhem Centrum

Feit : vandalisme

PROCES - VERBAAL

Ondergetekende, Jacques de Gier, der Rijkspolitie werkzaam bij basiseenheid Waalgracht, noteert verklaring van verdachte vernieling als volgt:

Op zaterdag, 8 juni, omstreeks 15.30 uur was Madeleine Bleyland, zo verklaart ze zelf, bij Megastore te Arnhem, filiaal Centrum. Op deze locatie, zoals vermeld bij plaats delict, is het onderstaande feit gepleegd.

Hier stopte ik, mijn handen beefden. Het leek een origineel proces-verbaal, want hij was getekend met blauwe inkt. Om zeker te zijn, likte ik met het puntje van mijn tong over de verf, en inderdaad, de blauwe inkt werd vlekkerig. Met mijn wijsvinger gleed ik over de letters. Hoe kon dit, wat was hier de bedoeling van? Dan de vraag die door mijn hoofd bleef spoken: was dit niet strafbaar? Ik wist het eigenlijk niet, maar ik zou Nick vanavond om uitleg vragen.

Het was een grote chaos in het deel van mijn kamer dat ik gebruikte als slaapkamer. Overal lagen kledingstukken neergegoooid, en ook al was de kast bijna leeg, niets leek te passen voor een gewoon niets-aan-de-hand avondje uit eten met Nick. Het ene setje was te zakelijk, het andere overdreven, sommige jurken waren te sexy, of excentriek, zoals de outfits die ik had gekocht voor de dancefeesten, maar de meeste dingen waren verreweg te zakelijk en dus ook te saai. Zeker tachtig procent van mijn kledingstukken waren afgestemd op mijn baan als juffrouw, veel grijstinten en maar weinig kleur. Weer gooide ik een te truttige rok van me af en staarde hopeloos naar de rommel. Sommige kledingstukken lagen zelfs tot in het kleine hoekje dat doorging als mijn keuken. Tegen een wand stond een keukenblok, met daarop een losse gaskookplaat waar ik eventueel op kon koken, mocht die behoefte ooit ontstaan. Naast het keukenblok stond een koelkast, die net groot genoeg was voor mijn restjes pizza en chinees. Naast de koelkast stond een klein tafeltje met een stoel. Het was mijn alles-in-een tafel. Zowel mijn eettafel als mijn bureau en make-up tafel en tegenover mijn keuken bevond zich mijn bed, nu bijna onherkenbaar door alle rommel die erop gegoooid was. Naast mijn bed stond meteen een garderobekast, met op de deuren een levensgrote spiegel. Links van mijn bed stond mijn bank, en mijn flatscreen hing precies boven mijn bed aan de muur. Wat handig was, omdat ik zowel op de bank als op bed tv kon kijken. Ook al zou een binnenhuisarchitect zich de haren uit het hoofd trekken, bij het aanschouwen van mijn indeling en stijl, voor mij was het een paleis.

Er hing nog maar één jurk in de kast. Het was mijn zwarte jurk die ik eigenlijk alleen maar droeg als er iemand gestorven was, zo'n jurkje dat eigenlijk overal bij paste. Het was uitdagend maar liet net niet genoeg zien om sexy te zijn, en het was te speels om zakelijk te zijn. Kortom, deze jurk was perfect voor een avond als vandaag. Dus trok ik de jurk voorzichtig van het hangertje en gooide het over me heen. De soepele stof viel als stroop over mijn lichaam heen en zat als gegoten. Meteen voelde ik me opgelucht, dit was inderdaad perfect. Nog eens draaide ik heen en weer voor de spiegel.

Door gebrek aan tijd, raapte ik wat spullen bij elkaar en propte ze in mijn kast. Morgen zou ik het opruimen. Ik wierp een snelle blik op mijn horloge en zag dat ik op moest schieten. Agent Nick leek me een ongeduldig type, en ik had haast hem te vragen naar de brief. Haastig liep ik naar de badkamer, poetste mijn tanden, floste alleen mijn twee voortanden en draaide mijn haren in een staart. Ik liep terug naar de kamer en deed mijn schoenen aan. Van mijn keukenkastje pakte ik snel mijn mobieltje en stopte het in mijn overvolle handtas. Voordat ik de voordeur achter me dichttrok voelde ik nog één keer in mijn zakken en merkte nog net dat de sleutels ontbraken, omdat ik ze nog in het sleutelkastje bij de deur had hangen. Ik trok ze van het haakje en sloot de deur achter me dicht. Het rook muf in de galerij van het appartementencomplex. Schimmelig muf, heel anders dan in mijn appartement waar het altijd rook naar luchtverfrisser. Vooral vanilleachtige geuren waren mijn favoriet. Die wisselde ik dan af met sinaasappelgeur, want na een tijdje rook ik het niet meer. Hoe lang ik hier ook woonde, ik kon niet wennen aan de stank in de gang. Zoals zo vaak probeerde ik mijn adem in te houden totdat ik buiten was. Dat was me overigens nog niet gelukt, toch bleef ik het

proberen. Gelukkig stond ik snel buiten en ademde opgelucht de avondlucht in. Het was een zwoele luchtstroom die voorbij kwam, een mengeling van rare geuren door elkaar; het oude frituurvet van de snackbar om de hoek, knoflook van mijn Turkse burens, en een zoete geur van wasverzachter. Dat laatste kon ik niet thuisbrengen, waar kwam het vandaan? Of was ik het zelf? Tijdens mijn mijmeringen zag ik mijn overjarige, maar altijd betrouwbare Mini al staan.

‘Maddy!’

Net toen ik de sleutel in het slot van mijn Mini stak kwam mijn bovenbuurman aangerend. Het was een gewrongen mannetje, met een dikke bril op zijn neus. Tom Bakker, ergens schatte ik hem ongeveer zesenzeventig, maar om eerlijk te zijn had ik geen idee van zijn echte leeftijd. Tom was computerfreak en werkte bij een of ander telecombedrijf. Hij had me wel eens verteld hoe dat bedrijf heette, maar zoiets bleef nooit lang in mijn hoofd hangen. Toch hield ik hem maar al te graag als vriend, want het was verrekke handig een buurman als Tom te hebben. Het kwam geregeld voor dat ik Tom om hulp vroeg: als mijn laptop weer eens raar deed, vol virussen of malware zat. Dan wist Tom het altijd op te lossen. Al snel kende ik zijn zwak voor koekjes, chocolade, snoep en alles waar een normaal mens van gaat stuiteren. Als ik daarmee aan kwam zetten regelde hij alles meteen voor me. Een uitstekende deal dus. Gisteren was mijn laptop weer eens niet vooruit te branden en had ik hem bij Tom achtergelaten. Eigenlijk was ik het ding helemaal vergeten, tot nu!

‘Is het gelukt?’ vroeg ik hem toen hij bij me stond.

Omdat ik stiletto hakken droeg, leek hij zeker een kop kleiner. Op zijn hoofd zag ik duidelijk de kale plek die zich aan het ontwikkelen was, tussen zijn grijze, ongekamde haren door.

Hij was buiten adem en praatte in schokkerige zinnen.

‘Ja, je, eh, laptop is weer de oude. Met een virusscanner eroverheen ging het weer. No problemo! Je laptop zat vol malware, maar ik heb het gefikst, hij staat weer klaar.’

‘Heel fijn, Tom! Dank je. Ik kom hem morgen ophalen als dat goed is? Ik heb een afspraak en moet nu echt weg.’

‘Dat was het niet wat ik je wilde vertellen.’

‘O?’

‘Er lag een brief beneden in de galerij. Ik dacht dat het voor mij was,’ zei Tom verlegen. ‘Dus daarom heb ik het per ongeluk opengescheurd. Eigenlijk heb ik hem gelezen. Ik wist echt niet...’

‘Is niet erg hoor, het was toch per ongeluk?’ probeerde ik hem te kalmeren, want hij scheen erg nerveus.

Hij overhandigde me de toegetakelde envelop, die ik nooit zo zou losscheuren. Nog voordat ik het papier eruit kon halen, voelde ik zijn hand op mijn schouder. Er ging een siddering door me heen, omdat het koud en ruw aanvoelde, maar voordat ik iets kon zeggen keek Tom me zo serieus aan dat ik er van schrok.

‘Ik sta altijd voor je klaar!’

Hij draaide zich om en liet me sprakeloos achter. Verward deed ik het portier open, stapte in en startte de Mini. Boven mijn hoofd schoof ik het lampje aan, trok de brief uit de envelop en las:

Maddy,

Sinds de eerste keer dat ik je zag zit je in mijn gedachten. Die prachtige donkere haren, je grote ogen. Je laat me niet meer los. Je hebt me gevangen en daarom is het nu mijn beurt. Je wordt van mij, mijn prooi en dan laat ik je nooit meer los. Wees niet bang, eerst zal ik op je jagen.

Sylvester

Vijf minuten staaarde ik sprakeloos naar de brief. Toen sprong ik uit een trance en klikte alle deurknopjes van mijn auto naar beneden. Het zweet brak me uit, mijn hartslag verhoogde en even wist ik niet meer wat te doen. Ik ademde zwaar, alsof ik lucht tekort kwam. Hopeloos probeerde ik mijn kalmte terug te krijgen. Wie durfde mij eigenlijk zo te benaderen? Wat dachten ze wel! Langzaam ademde ik in en telde tot tien. Nick wist vast wel raad, schoot het door mijn hoofd. Ik gaf gas en reed weg, richting de brasserie. 'Ik sta altijd voor je klaar!' spookte het door mijn hoofd.

* * *

Zou ze het al begrijpen? Zou ze weten dat ik op haar jaag. Nee, ik denk het niet. Ze is te trots om toe te geven dat ze mijn prooi is, maar wacht maar af, lieve Maddy. Ze is van mij, mijn beloftes maak ik altijd waar, vraag maar aan Brigitte, die mollige sloerie van de bar. Die domme koe was ook te makkelijk, ik moet mijn standaard verhogen. Perfectie nastreven, net zoals in mijn werk. Maar Maddy is anders, niet makkelijk te vangen en zoveel mooier, zoveel slimmer. Ik heb haar bekeken, de manier van bewegen, zoals ze met haar heupen wiegt. Een jager beoordeelt eerst zijn prooi en onthoudt alles. Dit model is veel beter, Brigitte was saai, dik, lelijk en nietszeggend. Een bimbo die niet eens begreep wat haar overkwam, ze wist niet eens dat ik het serieus meende. Ze was zo ontzettend dom, geen lol aan te beleven. Ze stribbelde niet eens tegen, keek me alleen maar vragend aan. Domme koe, ze verdiende niet beter, eigenlijk verdiende ze niet eens mijn tijd en aandacht. Maar Maddy wel, zij kan dit begrijpen. Ze is niet dom, ze is sierlijk, een waardige prooi. Voel je nog maar even onbevangen, geniet nog van de laatste dagen. Je zult weten dat ik de laatste ben waaraan je dacht. Ik zal het laatste zijn dat je ziet, dan zul je het begrijpen: hoe ik je ga vereeuwigen. Iedereen zal het weten en je eren als je gestorven bent. Geniet nog van je vrijheid en je leven, nog heel even, nu het nog kan...

Nerveus stapte ik de brasserie binnen. Het geluid van vrolijk uitgelaten stemmen, klinkende glazen en gerinkel van bestek vulde de zaal. Op de achtergrond hoorde ik een Franse chanson uit de speakers komen. Was het omdat ik honger had dat het hier zo ontzettend goed rook? Ik kreeg meteen trek en besepte dat ik vandaag nog niets gegeten had. Alleen de zeven koppen koffie met zoetjes op school, en, o ja, vanmorgen voor het vertrek naar school, een paar happen van de pizza van eergisteren. Het ding verorberen als ontbijt had ik snel gelaten, want uitgedroogde salami was niet echt smakelijk. Meteen na de gedachte aan de pizza kreeg ik een steek in mijn maagstreek, alsof mijn lichaam wilde zeggen: ruik je dat niet? Ga eten! Shit, schoot het door me heen, ik mocht niet te hongerig overkomen op Nick. Daarom spande ik mijn buik aan, in de hoop dat mijn knorrende maag het rumoer van de zaal niet zou overstemmen.

Een knappe man stond op bij een tafeltje en kwam op me afgelopen. Omdat hij zo ver weg zat herkende ik Nick bijna niet, toch trok hij meteen mijn aandacht. Wat zag hij er anders uit in zijn zwarte T-shirt en donkere jeans. Het politie-uniform deed veel afbreuk aan hem, bedacht ik me, en voordat ik het wist stond hij voor me met zijn stralende lach.

‘Ik wist niet of je nog kwam,’ zei hij, terwijl hij met me mee naar de tafel liep.

‘Sorry. Ik ben wat laat,’ zei ik verontschuldigend. ‘Er, eh, er is iets gebeurd.’

Nick schoof mijn stoel aan en ging zitten terwijl hij me onderzoekend aankeek.

‘Je hebt toch niet weer met spullen gekookt?’